

Sygn. akt III KO 78/20

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu bez udziału stron,
w dniu 4 września 2020 r.

w sprawie zażalenia **M. U. i A. W.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w E. z dnia 29 kwietnia
2020 r., sygn. akt PR Ds. (...)

wniosku Sądu Rejonowego w G. o przekazanie sprawy do rozpoznania
innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. postanowieniem z dnia 27 lipca 2020 r., wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy o sygn. akt X Kp [...], do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W złożonym wniosku powołano się na fakt, iż przedmiotowe postępowanie dotyczy A. W. , który jest sędzią Sądu Okręgowego w G. oraz M. U. , sędzi Sąd Rejonowego w G. . Ta okoliczność, zdaniem wnioskującego Sądu, uzasadnia wystąpienie z przedmiotowym wnioskiem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie. Argumenty podniesione przez Sąd Rejonowy we wniosku nie przekonują bowiem, aby w sądzie tym brak było warunków do rozpoznania sprawy w sposób w pełni obiektywny. Nie zachodzą więc wymagane przez art. 37 k.p.k., szczególne okoliczności uzasadniające odstępianie od właściwości miejscowej ustalonej na podstawie obowiązujących przepisów.

Oczywistym jest, że zarówno zachwianie swobody orzekania jak i obawa o rozpoznanie sprawy w sposób obiektywny są czynnikami uzasadniającymi skorzystanie z instytucji art. 37 k.p.k., tym niemniej ciężar wykazania realności ich występowania zawsze spoczywa na wnioskującym sądzie. Sąd Rejonowy w G. nie sprostął temu zadaniu.

Zauważyć należy, iż postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2020 r., sygn. akt PR Ds. (...), prokurator Prokuratury Rejonowej w E. , na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie publicznego rozpowszechniania i ujawniania informacji z protokołu przesłuchania świadka A. S. z toczącego się postępowania przygotowawczego przed Prokuraturą Rejonową w G. pod sygn. akt PR Ds. (...) na szkodę A. W. i M. U., tj. o czyny z art. 241 § 1 k.k. i z art. 266 § 1 k.k., z uwagi na brak znamion czynu zabronionego. Na to postanowienie zażalenie złożyli A. W. i M. U.. Zauważyć należy, że sędzia A. W. orzeka obecnie w Sądzie Okręgowym w G. w XIV Wydziale Karnym, natomiast M. U. jest wprawdzie sędzią Sądu Rejonowego w G. , jednakże orzeka w II Wydziale Karnym, a więc w innym wydziale niż ten, w którym winno zostać rozpoznane zażalenie.

Z powyższego wynika, że w przedmiotowej sprawie postępowanie nie było prowadzone wobec określonej osoby czy osób i oznacza to, że postępowanie zażaleniowe będzie dotyczyć jedynie weryfikacji podstaw i zasadności wydania zaskarżonej decyzji. Fakt ten nie oznacza automatycznie, że zaistniały przesłanki, o których mowa w art. 37 k.p.k. W tego typu

sytuacjach sędziowie swoją postawą winni dowodzić, że wolni są od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów, a poprzez sprawne i wnikliwe rozpoznanie zażalenia budować autorytet wymiaru sprawiedliwości. W razie natomiast, gdyby sędziów łączyła bliska znajomość na gruncie towarzyskim, w pierwszej kolejności zastosowanie winien znaleźć przepis art. 41 k.p.k. Jak dotąd z wnioskiem o wyłączenie od rozpoznania tej sprawy, zgodnie z art. 41 k.p.k., złożyło tylko dwóch sędziów z Wydziału X. W tej sytuacji inicjatywa Sądu Rejonowego jawi się jako przedwczesna, a przez to i niezasadna.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.